

RIDVAN KAYA

HAKSÖZ HABER SİTESİ

28 Şubat muhasebesi

07 Mart 2021 Pazar

Rabbimiz Ali İmran Suresinin 140. ayetinde günleri insanlar arasında döndürdüğünü buyuruyor. Bazen lehimize, bazen aleyhimize. Bazen bizi güçlendiren, bazen de zayıflatan gelişmeler yaşarız. Hayat hep aynı doğrultuda ilerlemez. Ama sonuçta bir biçimde akışını sürdürür. Yaşadığımız günlerse ya Rabbimize yakınlaşmamıza ya da uzaklaşmamıza vesile olur.

Eğer takvayı azık edinmişsek ve imtihan gayesiyle yaratıldığımızı unutmamışsak, yaşadığımız günleri, gelişmeleri, maruz kaldığımız sıkıntıları ibadet bilinciyle değerlendirebilmişsek felaha erenlerden oluruz. Yok, eğer günler bizim ömür sermayemizi tüketmekten başka bir şey getirmemişse ne yazık ki kaybedenlerdeniz demektir.

Geçtiğimiz hafta sonu yıldönümü vesilesiyle 28 Şubat'tan çok söz edildi, çok söz ettik. Hatırladık, andık, yad ettik. İnşallah gerektiği gibi muhasebe yapmayı da Rabbimiz hepimize nasip buyursun.

Kazanımlarımızı Görmezden Gelmeyelim!

Öncelikle zalimlerin, tağutların ellerini üzerimizden çeken Rabbimize çokça hamd etmemiz gerektiren ne çok gelişme kaydedildiğini vurgulayalım. Sadece başörtüsü, İmam hatip okulları değil kazanımımız.

Biliyoruz ki, asker korkusunun Allah korkusunun önüne geçtiği bir coğrafyanın insanlarıyız. 28 Şubat'ta Sincan'da yürüyen tankların nasıl tüm ülkeye korku saldığını hatırlıyoruz. Oradan bakınca 15 Temmuz gecesi takınılan izzetli tutum elbette büyük bir kazanımdır. Yine dün İslam'la savaşılan ordunun bugün Ümmet coğrafyasının muhtelif bölgelerinde mücahitlerle ittifak içinde mazlumlara kalkan olması da yine çok değerli bir gelişmedir.

Malum süreçte İsrail aleyhine söz söylemek yargılanma ve cezalandırılma sebebiydi. Bugün ise Siyonistlerin dostları zelil durumdalar. Bu da çarpıcı bir gelişme. Aynı şekilde dün bu ülkede barınamıyor, sığınacak yer arıyorduk bugün ise muhtelif beldelerden kardeşlerimize ensar olmaya çalışıyoruz. Tüm bunlar elbette paha biçilmez kazanımlarımızdır.

Bunları basit, sıradan hadiseler, kendiliğinden elde edilen gelişmeler addedemeyiz, görmezden gelemeyiz. Bilakis ödenen bedellerin ve verilen mücadelenin bereketi olduğunu düşünmeli, çokça hamd etmeliyiz. Ve yine tüm bu gelişmelerin elde edilmesi için çaba sarfedenlerin haklarını teslim etmeli ve bu sonucun ortaya çıkmasına katkı sağlayanlara teşekkürü de kesinlikle unutmamalıyız.

Hamasete Teslim Olmayalım!

Ve hem fikri tutarlılığımız adına hem de geleceğe dönük adımlarımızı sağlıklı atabilmek için tüm bu gelişmeleri iyi etüt etmek ve yaşananlardan dersler çıkarmak zorundayız. Ne var ki bazıları açısından tüm bunlara gerek yok, her şey onların ne kadar kötü ve bizim ne kadar haklı, direngen ve muzaffer olduğumuz söylemine hapsedilmiş durumda. Dolayısıyla kendimizi övmekte sınır tanımıyoruz adeta. Oysa muhasebeye kapalı olmak ve hamaset ders çıkarmaya engel tutumlardır.

Ve anma eylemi eğer nostaljik bir faaliyete dönüşmüşse onda hayır yoktur. Hele hele bugünkü zaafı, eksikleri yanlışları örtmeye alet ediliyorsa o zaten bizatihi şerdir. Maalesef bazı Müslümanlar geçmişi çokça yad ediyorlar ama bugün için dersler çıkarma çabasından uzak bir tutum takınıyorlar. Oysa bu tutum bizi geliştirmez, daha hayırlı ve muttaki bir hale sevk etmez.

Allah İçin Ödenen Bedelleri Abartmayalım!

Evet, 28 Şubat'ta az veya çok, tüm İslami hassasiyet sahipleri çeşitli sıkıntılara maruz kaldı, hepimiz bedel ödedik, birtakım sıkıntılar yaşadık. Tüm bunlar yalnızca Allah için idiye ne mutlu bize! Bizi daha iyi, sağlam, donanımlı bir kulluk bilincine, daha muttaki bir hayat yaşamaya sevk etmişse, zulme, tuğyana, haksızlığa karşı tavrımızı mücadele kararlılığımızı arttırmışsa Rabbimize sonsuz şükürler olsun! Rabbimiz yaşadığımız sıkıntıları, zorlukları, acıları açık ve gizli tüm günahlarımıza kefarete kılınsın. Bizi son nefesimize kadar sabredenlerden, şükredenlerden, dini üzere sebat edenlerden kılınsın!

Buhari ve Müslim'in Ebu Hureyre rivayetiyle naklettikleri şu hadis Resulullah'ın (s) açık bir müjdesi değil midir: "Ayağına batan dikenin verdiği acı da dahil olmak üzere Müslümanın başına gelen her türlü yorgunluk, hastalık, tasa, keder ve üzüntüyü, Allah müminin hatalarını mağfiret etmeye vesile kılar."

Biliyoruz ki, Rabbimizin bize verdiği nimetler karşısında O'nun yolunda ödenen bedeller hiçbir şey değildir. Başta hidayet nimeti olmak üzere Rabbimizin bize lütfettiği nimetler sınırsızdır. Dünyayı amaç ve hevasını ilah edinmişlerin yoğun kalabalıkları teşkil ettiği bir toplumda Müslümanlarla birlikte olmamız her şeyin üzerindedir. Ayrıca da bizlere lütfettiği dünyevi imkanlar, sağlığımız, evimiz, ailemiz, ortamımız bütün bunlar her nefes aldığımızda hatırlamamız ve çokça şükretmemiz gereken sonsuz kerem sahibi, aziz ve celil olan Rabbimizin lütfudur, nimetidir.

Şu hususun altını çizmek istiyorum: Sakın yaşadığımız sıkıntıları abartanlardan ve nefislerini temize çıkaranlardan olmayalım. Böylesi tavırlar ihlası, izzeti, bereketi siler götürür. Biz bize düşene odaklanalım ve "yaşadığımız süreç, süreçler bize ne kattı" onun hesabı içinde olalım inşallah.

Tüm bu süreçler mahkûm edildiğimiz tuğyanı daha net tanımamıza, İslam'a düşmanlıkta sınır tanımayan mülhid Kemalist zihniyete karşı direncimizin artmasına katkı sağladı mı? Allah'ın dinine bağlılık iddiasının zalimlerin baskı ve zulümleriyle karşılaşmayı getireceği ve sabretmenin iman eyleminin ayrılmaz bir parçası olduğu hakikatini daha net idrak edebilmemizi getirdi mi?

Ali İmran 186. Ayetinde Rabbimiz şöyle buyuruyor: "Çaresiz, mallarınızla ve canlarınızla imtihan edileceksiniz ve kesinlikle gerek sizden önce kitap verilenlerden ve gerekse Allah'a

ortak koşanlardan birçok incitici sözler işiteceksiniz. Eğer sabreder ve Allah'tan korkarsanız işte bu, azmedilmesi gereken şerefli işlerdendir.”

Abartmak yanlış yorumlamaya ve hadsizliğe sürükler. Öyleyse asla yaşadıklarımızı ve çabalarımızı abartmayalım. Bizimle aynı kimliği paylaşan ve aynı cennete talip olduğumuz kardeşlerimizin, gerek bu ülkede gerekse de Ümmet coğrafyasının muhtelif bölgelerinde yaşadıkları sıkıntıları, acıları, karşılaştıkları korkunç zulümleri göz önünde bulunduralım. Ki maalesef bunun için elde çok fazla tablo mevcuttur. Bu kıyası hakkaniyetli bir şekilde yaparsak kendimizi abartma yanlışına asla düşmeyiz, bu hadsizlikten de kendimizi koruruz inşallah.

Haksızlığa, Adaletsizliğe Asla Mazeret Üretmeyelim!

Ve tutarsızlığa düşmeyelim! Tutarsızlık Müslümanlara hiç yakışmaz. Ayağımıza batan dikenden ötürü feryad ederken, yanibaşımızda bacağına çivi saplanmışların inlemelerine kulaklarımızı tıkamayalım. Bir adaletsizlik, haksızlık sözkonusuysa muhatabın kimliğine ya da haksızlığı, adaletsizliği icra edenin bize uzaklığına ya da yakınlığına değil, bizzat haksızlık eylemine odaklanalım. Haksızlık, zulüm kimden gelirse gelsin ve kime yapılırsa yapılsın reddedelim, tavır alalım. Hz. Ali'nin şu sözü ne kadar öğreticidir: “Hak insanlarla değil, insanlar hak ile değerlendirilir.”

Hakkı duygularımızla değil vahiy ile tespit edip ona göre tavır almak zorundayız. Başkası yaptığında şiddetle karşı çıkıp sevdiklerimizin yanlışlarını görmezden gelmek adaletten uzak bir tavır olduğu gibi, sevdiklerimize de aslında yaptığımız bir kötülüktür. Cahiliye asabiyesine benzeyen bu tür tavırlar Müslümanların vicdanını yaralamakta, adil olma vasıflarını eritmektedir. Ebu Davud'un Sünen'inde naklettiği bir hadiste Resulullah (s) *“Zulüm ve haksızlıkta kavmine yardıma kalkışan kişi, kuyuya düşmüş deveyi kuyruğundan tutup çıkarmaya çalışan gibidir”* buyurmuştur.

Bizden olan olmayan ayırımına düşmeyelim. Mağduriyete uğradığından şikayet edenler için “hak ettiler, bize ne” umursamazlığına kapılmayalım. Hiç kimse zulmü hak etmez, unutmayalım! Adaletsizliği hiçbir mazeret haklı kılmaz. Evet, suç varsa ceza olmalıdır. Ama suç açık ve kesin, ceza da önceden belirlenmiş olmak zorundadır. Yoksa keyfiliğin ve korkunun esaretine düşer olunur. Korkunun egemen olduğu ortamlarda ise haksızlık ve zulüm yeşerir.

Zaaflarımızla Hesaplaşalım!

Hatırlayalım başörtüsü yasakçılarına karşı ne diyorduk? Elbette öncelikle Rabbimizin emrini yerine getirdiğimiz için mağdur edilmeye idi itirazımız. Ama onlar zaten inkarcı bir topluluktuk. Bu yüzden onlara “yasalarınızda olmayan bir yasağı dayatamazsınız, bu hukuksuzluktur” eleştirisinde bulunuyorduk. O zalimleri keyfi, tutarsız, hukuksuz davranmakla suçluyorduk. Peki, bugün yaşananlara baktığımızda bir yandan 28 Şubat'ı mahkum edenlerin diğer yandan yazılı olmayan suçlar ve belirsiz cezaları hikmet-i hükümet adına savunmaya kalkışmaları olacak şey midir?

Yine yaşadığımız süreci geniş manada kritiğe tabi tutmak zorundayız. 28 Şubat'ın sembolü örtü yasağıydı. En yoğun biçimde başörtüsü için mücadele ettik ama geldiğimiz noktada kadınıyla erkeğiyle tesettürde ciddi bir yozlaşmaya şahitlik ediyoruz. Bu çok rahatsız edici bir durumdur.

Mecliste başörtülü milletvekiline yemin tartışmasını bizzat yaşayanlar, bizzat zulme maruz kalanlar, gün geldi o bölücü, ayrımcı, insan haklarına aykırı yemini etmedi diye bir milletvekilinin vekilliğinin düşürülmesine onay verdiler, bu kolay unutulacak bir şey midir?

28 Şubat'ta İslami kimliğimizi tehdit olarak kodlayan Kemalist cuntaya direndik ama bugün 'bizden' saydıklarımız arasında 29 Ekimler, 10 Kasımlar rahatlıkla içselleştirilebiliyor. Tüm bunlar da elbette kazanımlar yanında zaaflar, kayıplar olarak ele alınmayı hak ediyor.

28 Şubat en temelde bir zorbalık süreci ve hukuk katliamıydı. Adalet talebiyle buna karşı çıktık. Ama gelinen noktada maalesef bazılarımız için adalet o kadar da elzem ve mücadelesi verilmesi gereken bir ilke olarak gözükmüyor. Eğer hukuka uygun düşmeyen fiiller elimizi güçlendiriyorsa sessiz kalmak tercih edilebiliyor.

Oysa yaşananlar bize çok şey öğretmeli ve bizi çok daha kesin, tutarlı, müstakim tavırlara sevketmeliydi. 28 Şubat tecrübesi bizde öncelikle İslami kimliğimizi başka kimliklerle gölgelememe; tağuti resmi ideolojiye net biçimde tavır alma ve adil olma kararlılığını her durumda koruma hassasiyetini netleştirmeli, pekiştirmeliydi.

Maalesef bu zaviyeden bakıldığında karşımızda pek iç açıcı bir manzara bulamıyoruz. Zaaflar, yanlışlar, haktan, adaletten, tutarlılıktan uzak tutum alışlar dizboyu. İşte bu tablo hepimiz için muhasebe ihtiyacını belirginleştiriyor. Zaaflarımızdan arınmamız ve çelişik yaklaşım ve tavırları terk edebilmemiz öncelikle ciddi ve samimi bir muhasebeyi zorunlu kılıyor.

“Nefse ve onu biçimlendirene, sonra ona fücürünü ve takvasını ilham edene (andolsun) ki onu arındırıp temizleyen gerçekten felah bulmuştur.” (Şems, 91/7-9)

•

Kaynak: [28 Şubat muhasebesi - RIDVAN KAYA](#)